

နေ့ယင်ဇင်မြင့်

ချစ်ခြင်းကိုယ်စီ

Love

အခန်း(၁)

ခြံတံခါးက သံပန်းနီနီတဲ့ ။ တံခါးအုတ်တိုင်က ဖြူဖြူတဲ့ ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပြီ။ နံပါတ်လည်း ဟုတ်သည် ။ နံပါတ်ဟုတ်တာကို သိပ်အားကိုးလို့ မရချေ။ ဒီရပ်ကွက် ဒီလမ်းမှာ က နံပါတ်တစ်ခုရပြီဆိုလျှင် အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ တွေကမှ အေဝမ်း၊ အေတူး၊ အေသရီး၊ ဘီဝမ်း၊ ဘီတူး၊ ဘီသရီးတွေ ထပ်ခွဲထားသေးသည် ။ တချို့ခြံက မူရင်းနံပါတ်လောက်သာ ရေးပြီး ဝမ်း၊ တူး၊ သရီးတွေလည်း မရေးတော့ ရှာရသူမှာ သေလုရော။

ဟို...ရှေးရှေးတုန်းကတော့ သူဌေးတစ်ဦးတည်းပိုင် ခြံကျယ်ကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့တာနေမှာ ။ အမွေခွဲ ကြ၊ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ တွေဖြစ်၊ အဲဒါတွေက ငွေလိုလို့ ကိုယ်ပိုင်ခြံကလေးကို ခွဲရောင်းတော့ ဝမ်း၊ တူး၊ သရီး တွေဖြစ် ။ တွေးရင်းက ခုချိန်ထိ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ၊ ဝမ်း တူး၊ သရီးမခွဲဖြစ်သေးဘဲ ကျယ်ပြန့်စွာ ပိုင်ဆိုင်ဆဲဖြစ်သည့် ကိုယ့်ခြံကြီးကို ကိုယ့်ဘာသာ သဘောတကျ ဖြစ်လိုက်ရသည် ။ ကိုယ့်လက်ထက်မှာ လည်း တစ်ဦးတည်းသော သားမို့၊ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ၊ တွေ ဖြစ်လာနိုင်စရာမရှိ။ ကိုယ့်ခြံက တစ်ဧကခွဲတိတိ ကျယ်သည် ။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်ရပ်ကွက်၏ မြေဈေးက တစ်ဧကကို လေး ထောင်ဆိုလား။ ပွဲစားတွေ ဈေးဖြတ်သံကြားဖူး၏။ တစ်ဧကခွဲဆိုတော့ ခြောက်ထောင်။

“ဟင်...ဒီခြံကြီးတစ်ခုလုံးမှ ခြောက်ထောင်၊ ဒါဆို...သမီးကို လေးလ လခမပေးဘဲထားပါ၊ ဒီခြံကြီး သမီးယူမယ်”

အရေးထဲ ခြံမက်သူကလဲရှိသေး။ သူက တစ်လကို ထောင့်ငါးရာကျပ်တိတိ ရရှိသော ထမင်း ချက်ရာထူးပိုင်ရှင်မလေး ခါတွန်။

“ဟဲ့...ခြောက်ထောင်ဆိုတာ ရှေ့မှာ သိန်းဆိုတဲ့ စကားလုံးပါတယ်မှတိ၊ ကျပ်ခြောက်ထောင် မဟုတ်ဘူး ၊ သိန်းခြောက်ထောင်”

ခါတွန် ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်သွားလို့ မေမေက ဟဲ့..ဟဲ့..ဟု ခေါ်ကာ ကိုင်း, ကိုင်လှုပ်ပေးလိုက်ရသေး တာကို ပြန်တွေးမိရင် ပြုံး ဖြစ်၏။ ဒီခြံက မူရင်းနံပါတ်မှာ ဂျီ(G) ပါ၏။

“ခြံပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ကိုယ်လုံးလှလှလေး ထင်ပါရဲ့ ”

နောက်တီးနောက်တောက်တွေးရင်း ကားဟွန်းကို တီးလိုက်၏။ ခြံထဲမှ တုတ်တုတ်တောင် လှုပ်သံမကြားရချေ။ အုတ်တိုင်ဖြူဖြူမှာ တော့ဆေးမည်းမည်းနှင့် ဘဲလ် (Bell ခေါင်းလောင်း) ဆိုသည့် စာရေးထားတာတွေ့၏။ ဆင်းနှိပ်လျှင်တော့မြည်မှာ ပေါ့။ အထဲကလူ ကြားမည်ပေါ့ ။ လာဖွင့်မည်ပေါ့။ ခက်တာက ဘဲလ်ဆင်းနှိပ်ဖို့ ပျင်းနေတာ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်က လူပျင်းလား။ လူတကာကတော့ လူ တော်တဲ့ ။ ဖျက်လတ်တက်ကြွသတဲ့ ။ ထကြွလုံ့လဝီရိယရှိသတဲ့ ။ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သတဲ့ ။ သူတို့ က ရှေ့တင်မို့ ချီးကျူးပြီး ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ကဲ့ရဲ့ လျှင်တော့မပြောတတ်။ ရှေ့တင်မှာ တော့ တော်လိုက်တာ၊ တော်လိုက်တာပါပဲ။ ဒီလိုလူကို လူပျင်းသတ်မှတ်လို့ ရမတဲ့ လား။ သို့ပေမဲ့ ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို ဆင်းနှိပ်ဖို့ ပျင်းနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ထကြွဝီရိယနှင့် လူသားမှာ လည်း အပျင်းရှိနေပါကြောင်း စာတန်း တစ်ခုတောင် တင်လိုက်ချင်၏။

“တိ”

သံရှည်ဆွဲ၍ တီးပစ်လိုက်သည် ။ ကားဟွန်းသံရှည်ကြီးဖြင့် တစ်ဖက်

သားကို နှောင့်ယှက်လျှင် ရိုင်းရာကျတာသိသည် ။ ဖြိုးမှာ မကောင်းသ
ည့်ညဉ်ကလေးတစ်ခုရှိ၏။ မလုပ်ချင်တော့ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ပဲ
လုပ်သင့်လုပ်သင့်၊ လုပ်ကိုမလုပ်တော့ဘဲ ဇွတ်ပေနေတတ်ခြင်းပင်။ ဒါ
ကို “ခေါင်းမာ သည် ”ဟု မေမေက ဝေဖန်၏။

“ခေါင်းမာတဲ့ လူတွေဟာလည်း ဘယ်အလုပ်မှ မအောင်မြင်တတ်
ဘူးကွ၊ ခေါင်းပျော့ရင် စိတ် လည်း ပျော့တယ်၊ တောင်လေလာ တောင်
ယိမ်း၊ မြောက်လေလာ မြောက်ယိမ်းဖြစ်တတ်တယ်၊
တည်ငြိမ်ခြင်းကင်းတော့ မစွဲမြဲဘူး၊ မစွဲမြဲရင် မအောင်မြင်ဘူးဘဲ၊ ဒါပေ
မယ့် ခေါင်းမာလွန်းအားကြီးရင်လည်း လူမုန်းစရာ ဖြစ်တတ်တယ်”...
တဲ့ ။ ဖေဖေက ချီးကျူးချင်သလိုလိုရှိသည် ။ တစ်ဦးတည်းသောသားက
ကျယ်ပြန့်လှစွာသော စီးပွားရေးအကွက်အကွင်းကြီးထဲမှာ ကိုယ်ရင့်တ
န်းတူ အားကိုးနေရပြီလေ။

“တီ”

ဒုတိယအကြိမ် သံရှည်ဆွဲ၍ အတီးမှာ လူရိပ်ကို မြင်ရ၏။ တစ်ဖက်
သားက ဒီလောက်သံရှည်ကြီး “တီ”နေတာ၊ ပြေးလွှားများ လာပါတော့။
ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် ပုံမှန်လျှောက်နေပုံက လှယဉ်ကျေးမယ် ရွေးပွဲအတွ
က် ခြေလှမ်းကျင့်နေသလား မေးချင်၏။ တဖြည်းဖြည်း လူလုံးပေါ်လာ
သည် ။

“သြော်”

သူ ဘယ်ပြေးလာပါ့မလဲ။ ခုခေတ်မိန်းမသားလောကမှာ ရှားပါးပစ္စ
ည်းဖြစ်နေပြီလေ။ ထာဘီက ခြေမျက်စိကို တကယ်ဖုံးသည် ။ အင်္ကျီက ရ
င်စေ့လက်ပြတ်ကလေး။ မတိုပေမယ့် ကပ်ကပ်ကျပ်ကျပ် ရှိလှသည် မို့
ကိုယ်လုံးအလှလေးများ တောင် ပေါ်လွင်လို့ ။ ခုခေတ်...ခေတ်မီဆယ်

ကျော်သက်တွေ မြန်မာ အင်္ကျီရင်စေ့တို့ ရင်ဖုံးတို့ လက်တို့ လက်ရှည်တွေမဝတ်သလောက် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

“မြန်မာအင်္ကျီတွေချင်ရင် တီဗီဖွင့်ကြည့်၊ သတင်းကြေညာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရင်စေ့လေးတွေ၊ ရင်ဖုံးလေးတွေ ဝတ်ထားတယ်၊ ပြီးရင် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုခုသွား၊ အဲဒီမှာ ကျတော့ လေးဆယ်ကျော် မိန်းမတွေ ဝတ်တယ်ရင်စေ့။ မင်္ဂလာဆောင်လိုနေရာမျိုးမှာ တောင် ဗမာအင်္ကျီ သိပ်ဝတ်ချင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး ” ဟု မေမေက ခဏခဏပြောသည်။ မေမေကတော့ ခုထိ မြန်မာအင်္ကျီရင်စေ့လက်ရှည် ခပ်ကျပ်ကျပ်လေးတွေကို ကွက်တိဝတ်တုန်း။ စင်စစ်..မေမေ့အသက်လည်း ဘယ်တော့လို့ လဲ။ ငါးဆယ်နည်းနည်းတောင် ကျော်ပြီထင်သည်။ မေမေ့အရွယ် အမျိုးသမီးတွေ၊ မေမေ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေတောင် မြန်မာအင်္ကျီ အဝတ်နည်းကုန်ကြပြီ။

“လူကဝ၊ ဗိုက်ကပူနဲ့ ၊ မြန်မာအင်္ကျီနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဘလောက်စ်ပွပွနဲ့ ဖုံးထားလိုက် တော့ ကိုယ်ပုံပျက်တာ လူမသိဘူး”....တဲ့။

မေမေ့မိတ်ဆွေတွေ ပြောရယ်ကြတာလည်း သတိရလိုက်သည်။ ဒီကလေးမက ရင်စေ့လက်ပြတ်လေး ဝတ်ထားတာရိုးလွန်းလို့ ပြန်ဆန်းပြီး ကြည့်များ တောင် ကောင်းသေးတော့။

“ဝင်လေ...ဖွင့်ထားပြီးပြီပဲ၊ ဘာငေးနေတာလဲ”

ဟိုက်။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုဟောက်ခုံတဲ့ လူ ရှိသားပါလား။ ဘယ်သူမှ မော်မဖူးခုံဘူးထင် ထားတာ။ အဆူအမာန်ဝါကျဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလိုမို့ အမြတ်တနိုးထသိမ်းရမလိုတောင် ဖြစ်နေသည်။ ပြီး...ကားမှန်ကိုချ၍ ခေါင်းထွက်လိုက်သည်။ စတစ်ကာအ

မည်းတွေနှင့်မို့ အတွင်းကလူ ဘယ်သူမှန်းမသိဘူးဆိုလျှင်လည်း သိလိုက်စမ်းတော့။

“မဝင်ရင်လည်း ပြန်ပိတ်လိုက်တော့မယ်...အဲ”

မှတ်ထား။ ဒေါသကုမ္မာရီလေးရေ။ ကျုပ်မျက်နှာကို မင်းတွေ့သွားပြီမဟုတ်လား။ ကျုပ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မင်းသိလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကို ရန်လုပ်ချင်သေးလား။ စွာချင်သေးလား။ ငေါက်ချင် သေးလား။ ကဲ...လေ။ မင်းကိုယ်ကလေး ယို့သွားရပြီမဟုတ်လား။ မင်းခြံတံခါးကို ကိုင်ပြီး ခြံဘေးကို ပိုတိုးကပ်သွားရပြီ မဟုတ်လား။ မင်းမျက်လွှာလေး စင်းကျရပြီမဟုတ်လား။ ဟောက်ချင်ဦးလေ။ မာန် ချင်ဦးလေ။ စွာချင်ဦးလေ။ ကောင်မလေးရဲ့ ။

ဖြိုး ကားမှန်ကိုပြန်တင်သည် ။ မှန်ထဲကနေ ကောင်မလေးကို တဝကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။ ချစ်စရာလေး။ အလှပဂေးဆိုတာထက် ချစ်ချင်ဖွယ်၊ ကြည့်ချင်ဖွယ်၊ ငေးစိုက်ချင်ဖွယ်လေး ဖြစ်နေသည် ။ သူ့ အသံစူးစူးလေးနှင့် ရန်တွေ့ကာမှ တွေ့ရော။ သူ့လှုပ်ရှားဟန်ကလေးက ညင်သာသည် ။ သဘောကျချင်ဖွယ်လေးပါပေ။ ကြည့်လို့ ဝတော့မှ ကားကိုမောင်းဝင်ခဲ့သည် ။ နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကြီး၏ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်သည် ။ ခုခေတ်...နောက်ထပ်ဆောက်ကြသည့် တိုက်တွေမှာ မြေပုပ်၊ နေရာပုပ်မှာ စိုးရိမ်သည့် အတွက် ပေါ်တီကိုအကြီးကြီး သိပ်ထုတ်လေ့မရှိတော့ပါ။ မြေကျယ်တွေကို ပိုင်းရောင်း၊ ပိုင်းရောင်းနှင့်ဆိုတော့ မြေကွက်ငယ်ငယ်မှာ အိမ်ဆောက်ရ၊ မြေပိုကလည်း ကျန်ချင်၊ သစ်ပင်ပန်းမန်လေးလည်း စိုက်ချင် သေး...ဆိုတော့ ပေါ်တီကို အကြီးကြီးထုတ်လျက် မြေပုပ်မခံနိုင်ကြတော့ပါ။ ခုချိန်ထိ၊ ပုံစံက ခေတ်မီ လှပဆဲဖြစ်သော ပေါ်တီကိုကြီးကြီးနှင့် ဤဧရာမနှစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကြီးသည် ဆောက်ခဲ့တာ

အနှစ်နှစ် ဆယ်လောက်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ငေးကြည့်ရလောက်အောင် မက်မောချင်ဖွယ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါပေ။

“ဪ”

မောင်မင်းကြီးသားလေးနှစ်ယောက်။ ခြံအလုပ်သမားကလေးတွေပဲလား၊ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်က ခြံ၊ တစ်ယောက်က ယာဉ်မောင်းလဲ ဖြစ်နိုင်သည် ။ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် လခစားအလုပ်သမားလေးတွေမှန်း သိသာသည့် ချာတိတ်နှစ်ယောက်က လက်ကလေးနှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ ခါးခပ်ကိုင်းကိုင်း။ ကိုယ် နေဟန်ခပ်ယို့ယို့၊ မျက်နှာပိုးခပ်သေသေလေးတွေရပ်လျက်....

“ဝှဒ်မောနင်း မဒမ်”

သူတို့ အလုပ်ရှင်ကတော်ကို နှုတ်ဆက်နေကြလို့ ပါလား။ ဧည့်သည် ဝင်လာဖို့ ခြံတံခါးပြေးဖွင့် ဖို့ ထက်၊ အလုပ်ရှင်ကတော် နိုင်ငံခြားသူကို မျက်နှာလုပ်ဖို့ အဓိကထားနေကြသော မောင်မင်းကြီးသားနှစ်ယောက်ကို ဖြိုး အထင်သေးလိုက်သည် ။ သူတို့ နှင့်စာတော့ မိန်းမသားဖြစ်သည့် ဟိုသူငယ်မလေးကို ပိုအထင်ကြီးဖို့ မကောင်းပေဘူးလား။ ယင်းသူငယ်မလေးသည် အလုပ်သမားထဲကပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်သည် ။ ခုခေတ်မှာ ကောင်မလေးတွေက နည်းနည်းလောက် တတ်နိုင်လျှင် များများကြီးဝတ်ကြသည် ။ “မနိုင်ဝန်ကိုထမ်းသည် ” ဆိုသောစကားမှာ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ အဝတ်အစားဝတ်တာနှင့် ကွက်တိ ကိုကိုက်လို့ တဲ့ ။ မေမေက ပြောသည် ။

“ဘယ့်နှယ်...ကိုယ့်မှာ တစ်ရာလောက်မုန့်ဖိုးရရင်၊ တစ်ထောင်တန်အင်္ကျီ ဝတ်ချင်တာ၊ ဝတ် လိုက်ကြတာလည်း ကိုယ်ကျိုးကိုနည်းလို့ ။ အင်္ကျီတစ်ထည် လေးထောင်၊ ငါးထောင်၊ ဝတ်နိုင်တဲ့ လူက လည်း ဝတ်၊

မဝတ်နိုင်တဲ့ လူကလည်း ဝတ်နေကြတာတွေတာပဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဝတ်ကြတယ်တော့ မသိဘူး၊ ရင်လေးစရာပဲ”...တဲ့ ။

အဲသည် လို “သိပ်ဝတ်”ခေတ်မှာ ဟိုသူငယ်မလေး သိပ်မဝတ်တာ တော်တော်ကြီး မရှိရှာလို့ ဖြစ်နိုင်သည် ။ ဒီတော့ သင်းကလေးလည်း အလုပ်သမလေးပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ ဧည့်သည် ကို ဟောက်တတ် သည့် အလုပ်သမလေးဆိုလျှင် အလုပ်ပြုတ်ကိန်းမြင်သည် ။ ဒီလောက် ဗေဒင်တော့ ဖြိုးလည်း ဟောတတ်ပါပေ။

“ဝှံဒ်မောနင်း”

သွားစမ်းပါ..ဟု ပြောလိုက်ချင်၏။

သူ့အလုပ်သမားနှစ်ယောက်၏ နံနက်ခင်းကြိုဆိုသံကို လက်ခံနားထောင်ပေးဖို့ အိမ်တံခါးဝမှာ ယာယီထွက်ပြုပေးပုံရသော နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီးက ကားတစ်စင်းလုံး ဆိုက်ရောက်လာတာကို ဂရုမစိုက်၊ အသိအမှတ်မပြု၊ သူနှင့်ချိန်းထားတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ယောက်ျားနှင့် ချိန်းထားလျှင်လည်း သူ နှင့်မဆိုင်ဟု မှတ်ယူပုံနှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည် ။ ဒါကို..မစပ်စုခြင်း၊ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်၍ ဝင်မပါခြင်း အနေနှင့် အလွန်တရာ ယဉ်ကျေးလှပါပြီ..ဟု သူတို့ မှတ်ယူလေသလား မပြောတတ်။ ဖြိုးရင်ထဲတော့ နင့်ခနဲ အောင့်သွားရသည် ။

ရိုင်း လိုက်လေ။

မြန်မာဆိုတာ ယဉ်ကျေးမျိုး။ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ရပ်လာသူဟာ အလှူခံဖြစ်စေဦး၊ မလှူနိုင်ရင်တောင် “ကန်တော့ပါသေးရဲ့ ” ဟု ဆိုကာ သိမ်မွေ့စွာ တောင်းပန်သည် ။ ဧည့်သည် ဆိုလျှင် သိသိ၊ မသိသိ အိမ် ပေါ်ဖိတ်။

“ထမင်းစားပြီးပလား”

“တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားပါနော်”

“မဟုတ်တာ..ဘာမှ အပန်းမကြီးဘူး၊ ရှိတဲ့ ဟင်းနဲ့ ပေါ့”

“စားပါ၊ လာပါ”

အဲသည် လို လောကဝတ်တရားကျေစွာ၊ စေတနာကို အတောင့်လိုက်ထုတ်တတ်သည့်လူမျိုး။ ခုကျတော့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားလို့ ရင်ထဲအောင့်ရသည့်ကြားထဲ မောင်မင်းကြီးသားနှစ်ယောက်က “ဂွဒ်မောနင်း” လာလုပ်နေချေသေးတော့ “ကျူရှင်”လေးတစ်ကွက်လောက် ပေးချင်၏။

“ဒီလောက် ဟွန်းတီးနေရတာ မင်းတို့ က လာမဖွင့်ဘဲ မိန်းကလေး လာဖွင့်ပေးရတယ်လို့ ကွာ”

ရင်ထဲအစာမကြေတော့ ပူညံပူညံ စလုပ်ပစ်လိုက်၏။

“ခြံတိုင်မှာ ဘဲလ်ရှိတဲ့ နေရာကို ညွှန်ပြထားပါတယ်၊ ဘဲလ်နှိပ်ရင် လာဖွင့်ပါမယ်”

အလိုလေး။ ကိုယ်တော်လေးတစ်ယောက်က ဤဝါကျကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောသည် ။ သဒ္ဒါနည်းတော့ မမှန်ချေ။ ထော့ကျိုးကလေးပဲပေမယ့် တစ်ဖက်သား နားလည်နိုင်၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီသူငယ် ဘာလူမျိုးမို့ မြန်မာစကား မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဖြိုး..အကဲခတ်လိုက်သည် ။ မြန်မာ ပါပဲ။ မြန်မာဆိုတာ အသားဖြူနေလျှင် ဂျပန်တို့ ကိုရီးယားတို့ ၊ ဗီယက်နမ်တို့ နှင့် သိပ်မကွဲပြားလှဟု ဆိုပေမယ့် မြန်မာဟာ မြန်မာပါပဲ။

မင်းတို့ အင်္ဂလိပ်စကား သိပ်ပြောချင်နေတယ် ဟုတ်လား။ ကဲကွာ...

။

“မင်းတို့ အလုပ်ရှင်လို့ ယူဆရတဲ့ မစ္စတာသောမတ်စ်နဲ့ ငါ အလုပ်ကိ

စွ ချိန်းထားပြီးသား၊ မင်းတို့ လုပ်နေတာနဲ့ သူနဲ့ တွေ့ဖို့ အချိန်ငါးမိနစ်တိတိ နောက်ကျသွားပြီ၊ မင်းတို့ ဆီးကြိုနှောင့်ယှက် တယ်ဆိုတာ ငါတိုင်မယ်၊ ငါဟာလည်း ပဲ အလုပ်ရှင်သူဌေးတစ်ယောက်ပဲ၊ စောနေသေးလို့ ၊ ဒရိုင်ဘာ အလုပ်ဆင်းတဲ့ အချိန် မဟုတ်သေးလို့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာ၊ ငါလိုလူမျိုးက မင်းတို့ ခြံတိုင်က ဘဲလ်ကို ဆင်းမနှိပ်ဘူး၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ထဲမှာ ခြံစောင့်မာလီပါရင် အဲဒီလူဟာ ဘဲလ်သံပဲကြားကြား၊ ကားဟွန်းသံပဲကြားကြား ခြံထိပ်ပြေးဆင်းလာရမှာ ပဲ၊ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း ဘာအလုပ် သမားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခြံဝမှာ ဆူညံဆူညံ အသံတစ်ခုကြားရင် ဒီခြံနဲ့ မင်းတို့ အလုပ်ရှင်မိသားစုရဲ့ လုံခြုံရေး အတွက် သစ္စာရှိစွာ ကာကွယ်ပေးနိုင်ဖို့ ပြေးထွက် လာပြီး စူးစမ်းရမှာ ပဲ၊ မင်းတို့ ဟာ တာဝန်ကို အင်မတန် ပေါ့လျော့တယ် လုပ်ငန်းသဘော လုံးဝ နားမလည်ဘူး၊ ပျင်းလည်း အလွန်ပျင်းတယ်၊ တကယ်လို့ မင်း တို့ ကို ဒေါ်လာခုနှစ်ဆယ်ကနေ တစ်ရာကြားမှာ ပေးထားရတယ်ဆိုရင် မင်းတို့နဲ့ လုံးဝမတန်ဘူး၊ လစာ ကများ ပြီး မင်းတို့ ထမ်းဆောင်တဲ့ တာဝန်က သိပ်နည်းနေတယ်၊ ငါ့ဆီမှာ ဒေါ်လာငါးဆယ်လောက်ပေးရင် မင်းတို့ ထက် နှစ်ဆ သုံးဆ တာဝန်ကျေမယ့် အလုပ်သမားကောင်းတွေ ရှိနေတယ်၊ ငါ ခေါ်ပေးနိုင် တယ်၊ မင်းတို့လို ငိုက်မျဉ်းတတ်တဲ့ အလုပ်သမားမျိုး ကို ခုချက်ချင်း ထုတ်ပစ်မယ်ဆိုရင် ငါက ကြားထဲက လျော်ကြေးသုံးလစာ ဝင်စိုက်မယ်လို့ မင်းတို့ သူဌေးကိုပြောမယ်”

အလွန်ရှည်လျားလှသော စကားဝါကျများကို အဆင့်အတန်းမြင့်မား၍ ခက်ခဲသော အသုံး အနှုန်းများ ပါဝင်သော အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် မြန်မြန်သွက်သွက်ကြီး ပြောချပစ်လိုက်တော့သည် ။ မောင်မင်းက လေးတို့ ဒီလောက်အင်္ဂလိပ်လိုပြောချင်နေရင် ပြောကြစမ်း၊ လူငယ်လေးနှစ်ယောက်က နားမလည်သည် မို့ ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။

“မှတ်ထား။ ဒေါ်လာမက်ပြီး နိုင်ငံခြားသားအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို အိုင်တစ်ခွန်း၊ ယူတစ် ခွန်းသင်ပြီး နိုင်ငံခြားသားကတော်ကို မိုးလင်း တာနဲ့ ဝှဒ်မောနင်းမဒမ် ပြောဖို့ တန်းစီရပ်နေတဲ့ ကောင် တွေ၊ မင်းတို့ မြန်မာဖြစ်ပြီး မြန်မာစိတ်မရှိတာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲ၊ ကိုယ့်မြန်မာချင်း တွေ့နေတာပဲဟာ....

ဒီမှာ လေကွာ ပုဆိုး၊ ဒီမှာ လေကွာ ခြေညှပ်ဖိနပ်၊ ဒီရုပ်ဒီရည်လည်း ကြည့်ဦး၊ မင်းတို့ စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို အက်ဒင်ဘာရာမြို့စားကြီး မင်းတို့ ရှေ့မှာ ကိုယ်ထင်လာပြတယ်ထင်လို့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေတာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ သူတို့ က အဲဒီလိုပြောမှ ကြိုက်လို့ ပါ”

သူငယ်လေးနှစ်ယောက် မျက်နှာပိုးကျိုးလေ၏။

“ဟ..သူတို့ ကမှ မြန်မာစကားမတတ်တာ သူတို့ နဲ့ ကျတော့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောပေါ့၊ မင်းမြန်မာ ငါ မြန်မာ မြန်မာ၊မြန်မာချင်း တွေ့နေတဲ့ ဟာကို”

“နောက်ပြီး အစ်ကို..ခြံထိပ်တံခါးက နှစ်ဦးပိုင်တာ အစ်ကိုရဲ့ ”

“ဘယ်လို”

“ဒီမှာ ကြည့် လိုက်လေ အစ်ကို”

ဟုတ်သား။ ပေါ်တီကိုအကြီးကြီးနှင့် နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကြီးက မြေပိုသိပ်မကျန်ပါ။ ခြံစည်းရိုးက သစ်သားချောင်းများ ရာဇမတ်ကွက်ပုံဖော်ပြီး ရိုက်ထားသည့် သစ်ခွစင်မြင့်မြင့်ကြီးမို့ ခြံစည်းရိုးဟု မထင်ခဲ့ပါ။ သစ်ခွအိမ်ဟု ပဲ ထင်ခဲ့လိုက်သည် ။ သေချာကြည့်မှ ထိုသစ်ခွအိမ်သည် ပင် ဟိုဘက်တိုက်နှင့် သည် ဘက်တိုက်ကို ခြားနားပေးထားသော အပိုင်းအခြားတစ်ခု ဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရသည် ။

“လမ်းကြောက ဒီအိမ်ကိုသင့်နေတော့ အစ်ကို ကားကို ဒီအိမ်ရောက်
အောင် မောင်းဝင်လာတာ၊ ဘယ်ဘက်ချိုးချလိုက်ရင် ဟိုအိမ်ရဲ့ ဝင်ပေါက်
တံခါးတစ်ခု၊ ဟိုမှာ လေ အစ်ကို”

“အေး”

“ကျွန်တော်တို့ တံခါးနောက်တစ်ထပ်က ဒီမှာ ၊ ခပ်စောစောတည်း
က ဖွင့်ထားလို့ အစ်ကို သတိ မထားမိခဲ့တာ”

“အင်း”

“ခြံတံခါးပေါက်ကို နှစ်ခြံသုံးရတော့ ဘဲလ်တီးရင်..အဲ ခေါင်းလောင်း
ခလုပ်နှိပ်ရင်”

ဖြိုး ပြုံးစနဲ့ နဲ့ ဖြစ်သွားရသည် ။ ဖြိုမည့်ဖြိုတော့ ခေါင်းလောင်းကို
တောင် “ဘဲလ်”ဟု မပြောရဲရှာ တော့ပေ။

“အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပြေးဖွင့်တယ်၊ ဒါက အလုပ်တိုက်နဲ့
လည်း တွဲထားတော့ အလုပ် ကိစ္စနဲ့ လာတဲ့ သူတွေက ယာဉ်မောင်းပါတယ်
အစ်ကိုရဲ့ ၊ ခေါင်းလောင်းနှိပ်တယ်”

“အင်း”

“ဟိုဘက်ခြံကို လာတဲ့ သူတွေကျတော့
ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းလာကြတဲ့ သူတွေ များ တယ်၊ လူငယ်တွေ များ
တယ်၊ သူတို့ က ခေါင်းလောင်းဆင်းမနှိပ်ဘူး၊ တီခနဲ တီးလိုက်တာပဲ၊ အဲ
ဒီခါကျ ဟို ဘက်အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် ဆင်းဖွင့်တယ်၊ အဲဒါ..
ကားဟွန်း...ကားဟွန်းကို မြန်မာလို ဘယ်လို ပြောရမလဲ အစ်ကို”

“စက်တပ်ယာဉ်၏ အသံမြည်ကိရိယာ”

မုန်းမုန်းရှိလို့ ပြောထည့်လိုက်သည် ။ စင်စစ်၊ ဘယ်တော့ တိကျပါ့မလဲ။ ပြောရင် လေယာဉ်ပျံ လည်း စက်တပ်ယာဉ်ပဲ။ အဲဒါ ကားမှ မဟုတ်တာ။ ရှိစေတော့။

“အဲဒီ စက်တပ်ယာဉ်ရဲ့ အသံမြည်ကိရိယာ အသံထွက်ရင် ဟိုဘက်ခြံက ဆင်းဖွင့်၊ လျှပ်စစ် ခေါင်းလောင်းသံမြည်ရင် ဒီဘက်ခြံက ဆင်းဖွင့်ဆိုတာ နားလည်မှုဖြစ်နေလို့ ပါ အစ်ကို”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ မင်းတို့ သူဌေးတော်မြတ်ဘုရားကို သတင်းပို့၊ ငါရောက်ပြီလို့ ၊ ဦးကြယ်တာရာဖြိုး ရောက်ပြီလို့ သွားပြော၊ ငါးမိနစ် နောက်ကျ...ခုဆို ရှစ်မိနစ်လောက် နောက်ကျသွားပြီ၊ အဲဒီအတွက် မင်းတို့ နဲ့ စကားပြောနေလို့ ဆိုတာကို ရယ်စရာဖြစ်အောင်ဆွယ်ပြီး ငါပြောလိုက်မယ်”

“အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ မတိုင်ပါနဲ့ အစ်ကို”

“မတိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ လည်း ဒီလခမက်ကြမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ဖြိုး...ဟိုဘက်ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ အဲဒီဘက်တိုက်က ဒီတိုက်လောက် မကြီးပါ။ တစ်ထပ်ခွဲပဲ ဖြစ်၏။ ဆင်ဝင်တွေ ဘာတွေလဲ သိပ်မကြီးကျယ်။ ပို၍ ခေတ်မီသည် မို့ နောက်မှ ထပ်ဆောက်တာဖြစ်နိုင်သည် ။ မြေကွက်ကျတော့ အဲဒီဘက်က ပိုကျယ်၏။ သစ်ခွရုံကြီးက ခြံစည်းရိုးသဖွယ် အပြည့်မို့ ပန်းတွေ တော်တော်များ သည် ။ တိုက်ကြီးကိုသာ မြင်ရလျက် ခြံထဲသို့ မမြင်ရချေ။ ကိုယ့်ခြံမှာ ကိုယ် ဝင်းဂိတ်ကလေးတွေ ထပ်လုပ်ထားပေမယ့် နှစ်ခြံပေါင်းမှ ဝင်းတံခါးတစ်ခုတည်းမို့ ပိုင်ရှင်က တစ်ဦး တည်းဖြစ်နိုင်သည် ။ ဒီဘက်နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကြီးမှာ အောက်ဆုံးထပ်က ရုံးခန်း၊ အပေါ်ထပ်က လူနေအိမ်၊ အပေါ်ဆုံးထပ် အိမ်တ

စံပိုင်းလေးက ခန်းမကျယ်၊ ပါတီတွေ ဘာတွေပေးနိုင်သည် ဟု ကြားဖူး
၏။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခု ငှားရမ်း၍ ရုံးခန်းရော၊ သူ့ မန်နေဂျင်းဒါရို
က်တာနေဖို့ ရော တစ်နေရာတည်း အပြီး လုပ်ပေးထားတာမှန်းသိ၏။
ဒါဆို ဟိုဘက်ခြံက ပိုင်ရှင်လား။

ဟိုသူငယ်မလေးက ဘာလဲ၊ ရိုးရိုးသားသား ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်
သည့် ခြံပိုင်ရှင်မလေးလား။ အလုပ်သမားမလေးလား။ ယခုမှ တွေ့ဖူး
သော မျက်နှာစိမ်းကို ဆူရဲဟောက်ရဲဆိုသော သတ္တိလည်း ရှိနေ၏။ သူ့
အဝတ်အစားလေးကလည်း သိပ်မကောင်းလှ၊ ညံ့လှသည် တော့လည်း
မဟုတ်။ မျက်နှာက သွယ်သွယ်၊ ကြက်ဥပုံကလေး၊ အသားကဆွတ်ဆွ
တ်ဖြူ၊ မျက်ခုံးမျက်လုံးလေးလည်းကောင်းသည် ။ လျှပ်တစ်ပြက်အမြင်
မို့ ဆေးမင်ရည်ကူထားသလား၊ ပင်ကိုလားမသိ။ ကြည့်ပျော်၏။ ဆွတ်
ဆွတ်ဖြူအသားပေါ်မှာ သနပ်ခါး ဝါစင်းကြောင်းလေးတွေရှိသည် ။ နှု
တ်ခမ်းနီတော့ မမြင်လိုက်မိဘူးထင်သည် ။ သူ့ မျက်နှာပေါ်ရှိ ပစ္စည်း
တွေ၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းအားလုံး အပြစ်ဆိုစရာမရှိ။ ရှာ
မှ ရှား အကောင်းစားကြီးတွေလည်း မဟုတ်၊ ဖွဲ့စည်းတည်ရှိပုံကျတော့
သိပ်အချိုးမကျဘူးထင်သည် ။

အချိုးတကျသာရှိလျှင် ထိုသူငယ်မကို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကြည်စင်သော
အသားအရေ၏ ပံ့ပိုးမှု ကြောင့် ထိုင်ငေးကြည့်နေဖို့ ကောင်းလှပြီ။ ခု
တော့...လှသည် ။ ကြည့်ချင်ဖွယ်၊ ငေးချင်ဖွယ်လေးဖြစ် သည် ။ သို့ပေမဲ့
ဒီရုပ်ဒီရည်အပေါ် ထမင်းမမေ့နိုင်ဘူးထင်သည် ။ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့
ထိုင်ကြည့်နေချင်လောက်သည့် အလှဖုရားမလေးတော့ မဟုတ်တန်ရာ။
သို့ပေမဲ့..ရင်စေ့လက်တိုလေးတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် မြတ်နိုးဖွယ် ရှားပါးပစ္စ
ည်းလေးဖြစ်နေရပြီ။ ပြီးတော့...သတိထားမိတာ တစ်ခုရှိ၏။ ဆံပင်။ ဟု
တ်ပါရဲ့ ကျစ်ဆံမြီးကြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ချထားလိုက်တာ တုတ်တု

တံခိုင့်ခိုင့်နှင့် ခါးအလယ်မှာ ။

ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံနေပြန်ပြီပေါ့။

“အိမ်ပေါ်ကြွပါ အစ်ကို”

ချာတိတ်တစ်ယောက် လာခေါ်၏။

“ဟေ့..ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးနာမည် မင်းတို့ သိလား။ ငါ့ကို တံခါးလာဖွင့်ပေးရင်း နှစ်ခါ တောင်ဟောက်တယ်”

“သွားတိုင်ဦးမလို့ လား အစ်ကို”

“ဟာ...မတိုင်ပါဘူး။ မင်းတို့ သာ နိုင်ငံခြားသားကို မျက်နှာလုပ်လွန်းလို့ ၊ ချဉ်သွားလို့ အဲဒီ ကောင်မလေးက အဲဒီအိမ်မှာ ဘာလဲ”

“နှစ်ယောက်ရှိတယ် အစ်ကို၊ တစ်ယောက်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ နောက် တစ်ယောက်က နည်းနည်း ညိုတယ်”

“ဝါတာပါကွာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ပန်းရောင်”

“ညိုတာပါကွ”

“ဝါတာပါဆို”

“အေး..အေး၊ ညိုဝါဝါ ပန်းခရမ်းလေးပဲထားပါ၊ ပြောပါဦး အဲဒီနှစ် ယောက် နာမည်”

“ဖြူဖြူလေးက မာလာတဲ့ ”

“ဪ”

“ညိုဝါဝါ ပန်းခရမ်းလေးက ရွှေဖြိုးတဲ့ ”

“ဟ... မိန်းကလေးနာမည်က ရွှေဖြိုးတဲ့ လား”

“သူ့အမေခေါ်သံကြားတာပဲ၊ မာလာက တူမ၊ ရွှေဖြိုးက သမီး၊ မာလာက အေးဆေးတယ်၊ ရွှေဖြိုးကတော့ မနိုင်စိန်ပဲ”

“ဪ .. ဟေး ... ဟေး ... ဟုတ်ပြီလေ”

“အစ်ကို .. ဆယ်မိနစ်ထိ နောက်ကျသွားတဲ့ အထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မပါဘူးနော်”

“အေးပါကွာ”

ဖြိုးက ရယ်ပြလိုက်သည်။ ။ ခင်စရာကောင်းသည့် ကောင်လေးတွေ။ ရှိလှ ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆယ်။ ကျောင်းနေရမည့် အရွယ်လေးတွေ နိုင်ငံခြားသားအိမ်မှာ ဒေါ်လာမက်ပြီး အလုပ်လာလုပ်ရင်း ဂွဒ်မောနင်းမဒမ် လုပ်နေရတာ ရင်နာဖို့ ကောင်းလှသည်။ ။ သို့ပေမဲ့.. သူတို့ လခ၊ တစ်လကို ငါးဆယ်ပဲ ထားဦး မြန်မာငွေနှင့်ဆိုလျှင် ခုလို ဒေါ်လာဈေးတက်ပုံနှင့်ဆိုတော့ ရှစ်ထောင်ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်နေနိုင်၏။ ဘယ်မြန်မာအိမ်မှာ ခြံစောင့်မာလီလုပ်လို့ လခရှစ်ထောင်ရမလဲ။ နိုင်ငံခြားသားတွေကျတော့ ပေးနိုင်၏။ သူတို့ ဆီမှာ ခြံစောင့်မာလီ တစ်ယောက်ကို တစ်ရာကျော် တစ်ရာငါးဆယ်၊ တချို့ဆို နှစ်ရာထိလောက် ပေးရတော့ မြန်မာပြည်မှ ငါးဆယ်ပေးရလျှင် ထက်ဝက်ကျော်ကျော် သက်သာနေသည်။ ။ သူတို့ က ဒေါ်လာပိုင်နိုင်ငံခြားသားမို့ ပေးနိုင်၏။ မြန်မာတွေကျတော့ ဒေါ်လာကို မြန်မာငွေပြောင်းလျှင် အများကြီးရသည် မို့ မက်မော၏။ ဤနည်းနှင့် ဂွဒ်မောနင်းမဒမ်တွေ ဖြစ်ကုန်ရတာ၊ စင်စစ်.. ရင်နာဖွယ် တစ်မျိုး ဖြစ်တော့သည်။ ။

ဟွန်းကိုပဲ တီခနဲ နှိပ်ဖြစ်လိုက်ပြန်၏။ ဘဲလ်ကို တကူးတက ဆင်းကို မနှိပ်ချင်တာပါ။ တကယ်ဆို ကိုယ်က နိုင်ငံခြားသားကုမ္ပဏီကို ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် လာတာ၊ ဟွန်းနှင့်ဘဲလ်အကြောင်းလည်း သိထားပြီးပြီဆိုလျှင် ဘဲလ်ကို ဆင်းနှိပ်ဖို့ ရှိသည် ။ ဟွန်းတီးလိုက်ခြင်းဖြင့် ဟိုသူငယ်မလေး မဆီမဆိုင် လာဖွင့်ပေးရမှာ အားနာစရာ ကောင်းလှသည် ။ မသိသေးလျှင်တော့ ရှိစေ။ ခုဟာက အကြောင်းသိပြီးပြီ မို့ သူငယ်မလေးကို ဒုက္ခပေးသင့်ဘူးဆိုတာ နားလည်၏။

သို့ပေမယ့် ...

ခက်တာက ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်၊ ပြန်တက်လိုက် လုပ်ရမှာ ပျင်းလွန်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကိုယ် လိုရာခရီးသို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိရောက်ပြီးလျှင် တော့တစ်မျိုးပေါ့။ ကားပေါ်မှ ဆင်းမည်၊ အဲသည် နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆိုဆွေးနွေးနေထိုင်ပြီးမှ ကားပေါ်တက်၊ အိမ်ပြန်။ ခုလို ကားပေါ်ကဆင်း၊ ဘဲလ် နှိပ်၊ ကားပေါ်ပြန်တက်.. အဲသည် လို လုပ်ရမှာကို ဘာမဟုတ်တာလေးပေမယ့် အလွန်အမင်း စိတ်မပါခြင်း ဖြစ်မိသည် ။ ပျင်းသည် ဟု ဆိုနိုင်၏။ ကိုယ့်ဆင်ခြေ ကိုယ်ပေးရင်း ဖြိုး ... တစ်ချက်ပြီးဖြစ်သည် ။ တကယ်ပျင်းတာမှ ရော ဟုတ်ရဲ့ လား။ မြန်မာ အင်္ကျီလက်တို ကျပ်ကျပ်၊ ထဘီရှည်ရှည်လေးနှင့် အသား ဖွေးဖွေး ကောင်မလေးကို တွေ့ချင်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အသားရောင်က ညိုဝါဝါ မဟုတ်သည် မို့ ခြံရှင်၏ တူမပေါ့။ အဝတ်အစားလေးတွေက နွမ်းလှ သည် မဟုတ်ပေမယ့် မသစ်လွင် မတောက်ပလှတာကို သတိပြုမိ၏။ ဒါဆို ... သူ့နာမည်လေး မာလာ ဖြစ်မည်။ နာမည်ကလေးက ရိုးရှာသား။ ဟွန်းကို သံရှည်ဆွဲ၍ တီ ... ပစ် လိုက်လေ၏။

“ လာပြီ ... လာပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ တကယ်၊ အိမ်မှာ ဘယ်

သူ အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲ၊ ဒါဆို အိမ်မှား လာပြီ၊ ဒီအိမ်မှာ ဆရာဝန်မရှိဘူး”

အသံက စိစိစာစာနှင့် ညံ့ထွက်လာ၏။ စူးစူးချိုချိုကလေးမို့ ကလေးသံသာသာလေး ဖြစ်နေ သည် ။ အသံအရင် ရောက်ပြီး လူက နောက်မှ ပါလာ၏။

ဗုဒ္ဓေါ ..။

ဖြိုး ဘုရားတ လိုက်မိသည် ။ ခြံက ရှေ့ပိုင်းမှာ နိမ့်ပြီး နောက်ဘက်ရောက်လေ မြင့်လေ၊ ကုန်း မြေမို့ အဝင်လမ်းသည် ဆင်ခြေလျော ခပ်ကွေ့ကွေ့ ဖြစ်၏။ ကားတွေ တော်တော်လေး သတိထားဝင်ရသောလမ်းဖြစ်သည် ။ အဝင်ခက်ပေမယ့် အမြင်ကျတော့လှသည် ။ အဲသည် ဆင်ခြေလျော ခပ်ကွေ့ကွေ့ လမ်းမှာ ဘယ်လောက်မြင့်မှန်းမသိသော ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးနှင့်ဆိုတော့ ဆင်ခြေလျောကုန်း၏ အမြင့်ရယ် သူ့ဒေါက်ဖိနပ် အမြင့်ရယ်ပေါင်းကာ ဖနောင့်ဘက်မှ မြင့်ချင်တိုင်း မြင့်တက်နေတော့သည် ။

လူက ရှေ့သို့ကိုင်းနေ၏။ လူက ရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး ဟိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ခြေမခိုင်သလိုမို့ ခြေ ထောက်ဆီ အကြည့်ရောက်ပြီး သူ့ဒုက္ခကို သိလိုက်ရတာ ဖြစ်၏။ ခါးပေါ်မှ ဂါဝန်ခေါ်လား စကတ်ခေါ် လားမသိ၊ ပွပွကားကား၊ ဒူးဖုံးရုံရှည်၏။ အပေါ်ပိုင်းမှာ အင်္ကျီက ဘယ်နှထပ်မှန်းမသိ။ ကိုယ်နှင့်ကပ် လျက် အင်္ကျီရှိတာတွေ့ရသည် ။ အပေါ်ပိုင်းမှာ တစ်ထပ်၊ ကိုယ်နှင့်မကပ်၊ ကြယ်သီးမရှိ၊ ဖားလျား ဖားလျားကတစ်ထပ်၊ အဲဒါတွေအားလုံး ဇာတွေလား ကြိုးမျှင်တွေလားမသိ။ တွဲလောင်းတွဲလောင်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မျက်စိနောက်စရာတွေကလည်း ပါသေးသည် ။ လက်တစ်ဖက်မှာ ဆီးထုပ်ထင်၏။ ပါးစပ်က စားလည်း စား၊ ဝါးလည်း ဝါး၊

ပြောလည်း ပြောမို့ ဗလုံးဗထွေး၊ နောက်လက်တစ်ဖက်မှာ ကျ တော့ ကြိုးခွေတစ်ခု၊ သစ်သားလက်ကိုင်နှစ်ခု တပ်ထားသည့် ခုန်ကြိုး၊ ကြိုးခုန်ရင်း ဆီးထုပ်စားရင်း ဖရိုဖရဲ ပြေးထွက်လာရပုံ။

“ခြံတံခါးက သော့ခတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ စေ့ရုံစေ့ပြီး ချက်က လေးထိုးထားတာ၊ ကားပေါ်က ဆင်း ချက်ဖြုတ်၊ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့ပေါ့၊ ပြန်ပိတ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ မသကာ အပြန်ကျမှ ဝင်းတံခါးအပြင်ရောက်မှ ကားရပ်ပြီး ပြန်ပိတ်ချင် ပိတ်ထားခဲ့၊ စေတနာရှိရင် ပြောတာပါ”

ကြိုးခွေတွေ၊ ဆီးထုပ်တွေအပြင် အထပ်ထပ် ဝတ်ထားသောအင်္ကျီမှ ကျနေသော ဇာတွေ ပိုးချည် မျှင်တွေ အသွယ်သွယ်ကလည်း ရှုပ်ထွေး ပွေလီကာ၊ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဘာတွေ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေမှန်း မသိ ဖိုသီ ဖတ်သီနိုင်လှကာ ပါးစပ်မှ လည်း ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်၊ မျက်နှာ ထားက စူပုပ်ပုပ်၊ အသားရောင်က ဟိုချာတိတ်နှစ်ယောက် ပြောသလို ညိုတာလား၊ ဝါတာလား တော်တော်ငြင်းယူရမည်။ အဆီပြန် ချွေးတရွဲ ရွဲနှင့် အမြင်မတော်လိုက်တာများ နှယ်။ ဆီးထုပ်စား လက်ကိုပါးစပ်နှင့် စုတ်ပြီးမှ ခြံတံခါးကို ဖွင့်သည် ။ ဖြိုးက ကားမှန်ကို ချလိုက်၏။

“အလိုရှင် ... ကုမ္ပဏီကို လာတဲ့ လူကြီးပဲ၊ ဟွန်းတီးရသလား၊ ဘဲလံ နှိပ်ပါလား၊ ဟို ... ရှူးစော် နဲ့ အီးစော် အလကားညီနောင်ကလည်း စည်းကမ်းကို ဟောပြောသင်ကြားမထားဘူးလား”

ဖြိုးက ဆက်ဝင်မလာဘဲ ကားကို ရပ်လိုက်သည် ။ ခြံတံခါးက ပြန်ပိတ်လို့ မရသည့် အနေအထား မှာ ရှိနေ၏။ ဖြိုး သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ဖြစ်လိုက်၏။ ကိုယ်နှင့် နာမည်ချင်းလာတူနေသော ရွှေဖြိုးဆိုသည့် ကောင်မလေးဖြစ်မည်။ နိုင်ငံခြားသားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေသော ခြံလုပ်သားလေးနှစ်ယောက်၏ နာမည်တွေမှာ ဌေးဇော်နှင့် ထူးဇော် ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ နာမည်ချင်းက မတိမ်းမယိမ်း ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေတယ်”တဲ့ ။

“ဌေးဇော်က အရင်အလုပ်ဝင်တာ၊ အဲဒါ ဌေးဇော်နာမည်ကို သေးစော်လို့ ခေါ်တယ် အစ်ကို ရယ်၊ နောက်တော့ ရိုင်းမှာ စိုးလို့ ရှူးစော်လို့ ပြောင်းခေါ်တယ်တဲ့ ၊ ဌေးဇော်က ရှူးစော်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်က အလိုလို အီးစော် ဖြစ်ရတော့တာပဲ၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး...”တဲ့ ။

“သူ လှမ်းခေါ်ရင် မထူးလို့ လည်း မရဘူး၊ ဟိုဘက်ခြံကနေ သံကုန်ဟစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှင်မက စကားအကျယ်ကြီးပြောတာ မကြိုက်ဘူး၊ သူလည်း တိုးတိုးပဲ ပြောတယ်၊ ဟိုဘက်က ကျုံးအော်ခေါ်ရင် တစ်ခါခေါ်တာနဲ့ ပြေးသွားပြီး လိုအပ်တာ ကူညီရမယ်တဲ့ နှစ်ခွန်းမခေါ်ရစေနဲ့ တဲ့ ၊ ပြောထားတော့ သူခေါ်ရင် ပြေးသွားရတာပဲ”တဲ့ ။

“ကျွန်တော်တို့ နာမည်တွေကို မဟုတ်ကဟုတ်က ခေါ်လို့ မထူးချင်ဘူး ပြောသေးတယ်၊ သူက အိမ်ရှင်မကို ပြောထားတယ်၊ ရှူးနဲ့ အီးဟာ လူကြီးတွေက လူငယ်တွေကို ချစ်စနိုးခေါ်တာတဲ့ ၊ ဘယ်လောက်များ ဖွဲ့နွဲ့ပြောလိုက်သလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘော့စ်ကတောင် သူ့သားနဲ့ သမီးကို တစ်ခါ တစ်ခါ ... ရှူး .. အီးနဲ့ ပါးလိမ်ဆွဲပြီး ခေါ်နေတော့တယ်”....တဲ့ ။

“ကျွန်တော်တို့ ဗွေယူလို့ မရအောင်လည်း လုပ်ထားတတ်၊ လူတွေကို နှိမ်ပြီးတော့လည်း ခေါ်တယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး အဲဒီလောက်သာ မလှရင် ကျွန်တော် ချောင်းရိုက်တယ်၊ ခုတော့ ... သနားလို့ ..”တဲ့ ။

ဌေးဇော်နှင့် ထူးဇော်တို့ ပြောစကားတွေကို ကြားယောင်ရင်း ဖိုသီဖတ်သီ ဖရိဖရဲမလေးကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည် ။

“ဘာကြည့်တာလဲ ခင်ချင်လို့ လား၊ တို့ က အစိတ်ကျော်ရင် ဘူတား စာရင်းသွင်းတယ်၊ လုံးဝ ခင်မင်မှု မရှိဘူး”

“မင်း .. တော်တော် မိန်းကလေး မပီသတာပဲ”

“ဟဲဗီးတော်ကီလား ... ခေါက်”

“ဘာစကားတွေလဲ”

“နားမလည်ချင်းကိုက အိုမင်းရင့်ရော်မှုကို ပြသနေတာ၊ ဟဲဗီးဆိုတာ အပြင်းစား၊ တော်ကီက စကား၊ ဆုံးမဩဝါဒတွေကို ဟဲဗီးတော်ကီလို့ ခေါ်တာမှ မသိတော့လောက်အောင် ရင့်ရော်နေပြီဆို တော့၊ ခုလောက် ဆို လူကြီးမင်း နှစ်သက်ရာကို ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားသင့်ပြီ”

“ဘာကို ရွေးချယ်ရမှာ လဲ၊ မိန်းမလား၊ ကျုပ်မှာ မိန်းမ မရှိသေးဘူး လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ လူပျိုထင်နေလို့ လား”

“ကျွတ်.. သနားရတဲ့ အထဲမှာ အဲဒါတွေလည်း ပါတယ်၊ ဆိုလိုရင်းနဲ့ မိုင်ပေါင်းတစ်ကုဋေ၊ ရွှေဖြိုး ပြောတာက ထိန်ပင်နဲ့ ရေဝေး၊ ကြိုက်တာ ရွေး ... ဖို့ ”

“သာဓကတမှာ လည်း ရှိသေးတယ်၊ မင်းတွက်”

“သေခရီးဝေးသေး၏။ စုံစမ်းမထားပါဘူး၊ ကဲပါ .. လူကြီးမင်းက ကု မွဏီကို လာတာမဟုတ် လား၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ဘဲလ်နှိပ်ပါ။ ကိုယ့်ဧည့်သည် မဟုတ်ဘဲ ခြံတံခါး ပြေးဆင်းဖွင့်ရတာ အများကြီး နစ်နာတယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် နစ်နာကြေးတောင်းရလိမ့်မယ်၊ လူတကာအချိန် ဆင်းရဲ နေတဲ့ ကာလမှာ ဘယ်လုပ်အားမှ အလကားမရဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည် ။ ခြေထောက် မရွှေ့သေးဘဲ ကိုယ်လုံးကြီးကို အရင်လိမ် လိုက်တာမို့ ခြေခွေ၍ လဲလေ၏။

“ဟား ... ဟား”

ဖြိုး အော်ရယ်ပေးလိုက်သည်။ ။ တော်တော် မျက်စိနောက်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး၊ ရှက်စမ်း ကွာ၊ ဟားဟား။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ လာထူဖို့ တော့ စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ လူကြီး လူကောင်းလည်း မဝီသဘူး၊ ခြေမျက်စိ နာသွားတယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

“ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးပါလား၊ ဒီအတွက် တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျား ပေးဆပ်ရတော့မယ်လို့ ရွှေဖြိုး ကျိန်လိုက်တယ်”

“မင်း ကျိန်တော့ ငါက ကြောက်ရမှာ လား”

ရွှေဖြိုး မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ။ ထိုင်ရာမှ မထသေး။ နောက်ထပ်စကားတွေ မလာတော့ဘဲ သူ့ ခြေမျက်စိနှင့် ခြေကျင်းဝတ်တစ်လျှောက်လေး နှိပ်နယ်နေ၏။ ချော်လဲပြီး ကျွတ်ထွက်သွားတော့မှ သူ့ ဖိနပ်ကို သေသေချာချာ တွေ့ရသည်။ ။ ခွာသေးသေးတော့ မဟုတ်ပါ။ ဖလံဒေါက်ကလေးမို့ ခွာထူပါသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ မြင့်၏။ ခြေခုံနေရာမှာ ရွှေပိုက်ကွန်လေး အပြည့်အုပ်ထားသည်။ ။ ဈေးကြီးမှာ။ ။ ကြီးဆို သုံးထောင်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမည်။ အဲသည် လောက်တန်ဖိုးနိပ်ကို အိမ်မှာ နေရင်း ခြံထဲမှာ ပြေးလွှားရင်း ကြိုးခုန်ရင်း စီးသည် တဲ့ လား။

ဇောတိက သမီး ထင်ပါရဲ့ ။

“ရှူးဇော်”

တွေးကောင်းတုန်း အော်သံကြီး ထွက်လာသည်။ ။

“အီးဇော်”

မျက်စိမှ တံ၍ အသံကုန်ဟစ်လေ၏။

“ရှူးစော်... အီးစော်၊ ရှူးစော် ... အီးစော်၊ ရှူးစော် ... အီးစော်”

ဘယ်နှခေါက်မှန်းမသိ၊ မျက်စိစုံမှ တံလျက် ခေါင်းကို တွင် တွင် ယမ်းတော့ နားရွက်သာသာ သူ့ ဆံပင်လေးတွေက သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို အပြန်ပြန် ရိုက်နှိပ်လျက်။ အသံစူးစူးချိုချိုလေးက ပြင်းရှုစွာ ထွက်ပေါ်လျက်။ ခုလောက်ဆို အိမ်ရှင် ကိုရီးယားအမျိုးသမီး အသည်းထဲကယားပြီး ကျလိ ကျလိ ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။

“ လာပြီ ... လာပြီ ”

သံပြိုင်ထူးသံနှင့်အတူ တဘုတ်ဘုတ် ပြေးလာကြရသည် ။ ရှူးစော်နှင့် အီးစော် ... အဲ .. မှားလို့ ၊ ဌေးဇော်နှင့် ထူးဇော်တို့ ဝဋ်ကလည်း မသေးပါလား။ နိုင်ငံခြားသားအိမ်မှာ ဒေါ်လာမက်ပြီး ခြံအလုပ် သမားလုပ်ရတာ ခြံပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီး ဒုက္ခပါ ရောခံနေရတော့ သူတို့ လခတောင် တိုးဖို့ ကောင်းနေပြီ လေ။

“ကျုပ်ကို တွဲ၊ မထနိုင်တော့ဘူး၊ ဖိနပ်မကိုင်နဲ့ အားနာတယ်၊ ကျုပ် ဘာသာကိုင်မယ်၊ ကြိုးခွေ ကိုင်၊ ချိုင်းတစ်ဖက်စီက တွဲထူလေ၊ အိမ်ထိပို့ပေး၊ ဟိုကားပေါ်က လူကြီးမင်းကိုလည်း မျက်စောင်း ထိုးခဲ့ကြဦး၊ ဖနောင့်လည်း ပြခဲ့ကြ သိလား။ ကျုပ်တော့ ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီ။ မိန်းမဆိုးဆိုး ရပါစေတော်”

ဌေးဇော်နှင့် ထူးဇော်က ပြုံးစိစိ။ မျက်စောင်းတကယ်လှည့်ထိုးကြသည် မို့ ဖြိုးအံ့လည်း ဩ၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ ဒီနှစ်ကောင် .. ဒီမယ်မင်းကြီးမလေး သည်းညည်းကို ဘာကြောင့်ခံကြမှန်း တွေးမရ။ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်၏ ပခုံးတွေပေါ် လက်တင်ကာ ခြေကွေးလျက် ခိုစီးလိုက်ပါသွားသော မနိုင်စိန်မလေးကိုလည်း အမြင်ကတ်၊ နော

က်တစ်ခါ ဒီကုမ္ပဏီကို ကိစ္စနှင့် လာလျှင် ခြံတံခါး ဘဲလ်ဆင်း နှိပ်ဖို့ ခိုင်
မာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ။

တောက် .. ကလေးမဟုတ်၊ လူကြီးမဟုတ်၊ သူငယ်ဆိုလျှင်လည်း နှပ်
စားနေပေါ့၊ ဆီးထုပ်စားရ မှန်းသိကတည်းက သူငယ်မကတော့သည့်
သူကြီး၊ အမြင်ကတ်လိုက်ပါဘိ။

★